Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ GINO ROCCA

...ΕΚΑΜΕΣ ΤΗ ΜΑΜΑ ΝΑ ΚΛΑΨΗ!...

Στὸ Παρίσι. Στὴν ὁδὸν Ντωβίλ, βρίσκεται τὸ σπίτι τοῦ κόμητος Τζιοβάνι Δομπόρντι, ποὺ ζῇ μὲ τὴν γυναῖκα του, τὴν Ἐλίζα, μιὰ πολὺ ἰσότροπη κ' ἐγωΐστρια, ποὺ ἤταν πρὶν δακτυλογράφος στὸ γραφεῖο τοῦ πατέρα του, ὅπου τὴν πρωτογνώρισε καὶ τὴν παντρεύτηκε. Τὰ πρῶτα χρόνια ζοῦσαν ὅλοι μαζύ, στὸ πατρικὸ σπίτι τῶν Δομπόρντι, μὰ ὕστερα ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ γέρω-κόμητος Πασκουάλε, ἡ Ἐλίζα μὴ μπορώντας νὰ ἀνέχεται τὶς γεροντικὲς παραξενιὲς τῆς πεθερᾶς της ὑποχρέωσε τὸν ἄντρα της καὶ κατόκησαν σ' ἄλλο σπίτι—στὴν ὁδὸν Ντωβίλ. Ἔχουν περάσει ἕξη χρόνια ἀφότου παντρεύτηκε ὁ Τζιοβάνι τὴν Ἐλίζα καὶ μέσα σ' αὐτὰ τὰ χρόνια ἀπόχτησαν ἕνα χαριτωμένο ἀγοράκι τὸ Μπόμπυ. Ὁ Τζιοβάνι γκρινιάζει διαρκῶς μὲ τὴ γυναῖκα του γιατὶ ἡ Ἐλίζα ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ δέχεται νὰ πόρουν μοζύ τους, τὴ γρηὰ πειά, μὴ ἔρα τοῦ ἀντρός της, κ. Ἰσαβέλλα. Ὁ Τζιοβάνι, ὕστερα ἀπὸ τὴ διαγωγὴ αὐτὴ τῆς γυναίκας του, τὸ ρίχνει ἔξω, λεντοκοπάει τὶς νύχτες στὴ Μονμάρτρη καὶ τὰ περισσότερα πράδυα κοιμᾶται στὸ σπίτι τῆς μαμῆς του.

Ἀπόγευμα Ἰουλίου. Ἔξω ἡ ζέστη, εἶνε ἀνυπόφορη. Ἡ κόμησσα ξαπλωμένη σὲ μιὰ σαλζ-λόγκ, διαβάζει κάποιο ρομάντζο. Ἡ τέντες καὶ τὰ παραπετάσματα τῶν παραθυριῶν εἶνε κατεβασμένα γιὰ δροσιά.

ΕΛΙΖΑ, (*π' ἀκούει νὰ χτυποῦν στὴν πόρτα*).—Ἐμπρός !...

ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.— Ἡ κόμησσα κ. Ἰσαβέλλα ἦρθε καὶ θέλει νὰ σᾶς μιλήση.

ΕΛΙΖΑ, (*Κάνοντας ἕνα μορφασμὸ ἀγανακτήσεως*).—Οὔφ ! Τί θέλει πάλι ἐδῶ ; Σίγουρα τὸ γυιό της θὰ ψάνῃ νᾶβρῃ. (*Στὴν ὑπηρέτρια*) Ἂς ἔρθει...

Κα ΙΣΑΒΕΛΛΑ, (*ἀπὸ τὴν πόρτα*) —Ἐπιτρέπεται ;

ΕΛΙΖΑ, (*μὲ προσποιητὸ χαμόγελο χωρὶς νὰ σηκωθῇ ἀπ' τὴ θέση της*). - Ὁρίστε, ὁρίστε Κόμησσα.

Κα ΙΣΑΒΕΛΛΑ, (*Κρατάει στὰ χέρια της ἕνα δέμα, τὸ ἀφήνει πάνω σέ μιὰ καρέκλα καὶ πέρνει θέση κοντὰ στὴν Ἐλίζα*).—Δὲ θὰ σὲ περιμένατε βέβαια καὶ μάλιστα τέτοια ὥρα. Βγαζει τὸ μαντῆλι της καὶ σκουπίζει τὸν ἱδρῶτα της). Μὰ τί ζέστη, τί κακὸ εἶν' αὐτὸ ποὺ κάνει σήμερα. Δὲν ἀνοίγετε κανένα παράθυρο. Πῶς κάθεστε ἔτσι δῶ μέσα ;

ΕΛΙΖΑ, (*ποὺ νοιώθει κάποια ξυνίλα ἀπ' τοὺς ἰδρῶτες τῆς γρηᾶς πεθερᾶς της*).—Καλὰ τοῦ μοῦ τὸ εἴπατε. Τῶρα ξεχάσει, δὲ νοιώθω καλὰ τὸν ἑαυτό μου σήμερα. Δὲν ξέρω γιατί. (*Ἀνοίγει ἕνα παράθυρο*). Εἶμαι ἴσως, γιατὶ πάκοσα, χθὲς πάλι, τὸν μουρντάρη τὸν ἄντρα μου ἐπ' αὐτοφώρῳ, μὲσ' στὸ γραφεῖο του μὲ τὴ φίλη του. Τέτοιος εἶνε... Κοντεύει νὰ πέση τὸ καλοκαίρι κι' ἀκόμα νὰ τὸν καταφέρω νὰ φύγουμε γιὰ καμμιὰ ἐξοχή ! Ποῦ τὸν ἀφήνουν ἡ φιληνάδες του ! Μὰ κ' ἐγὼ ἔννοια σας... θὰ φύγω μόνη μου. Αὔριο κι' ὅλας. Τ' ἀπεφάσισα πειά.

Κα ΙΣΑΒΕΛΛΑ, (*μ' ἀπορία*). - Πῶς ; φεύγετε αὔριο ;

ΕΛΙΖΑ.—Θᾶχα φύγει μάλιστα ἀπὸ προχτές, ἀλλὰ ὁ Θεὸς μὲ ἐμπόδισε, φαίνεται, γιὰ νὰ πιάσω σκαστὸν τὸν ἄντρα μου. Ἄ. ὅσο εὐχαριστήθηκα, δὲν ξέρετε κυρία Κόμησσα'... Ὅταν τοῦλεγα ποῦ χάνονταν ὁλόκληρες βραδυὲς ἀπ' τὸ σπίτι μας, μ' ἀπαντοῦσε πάντα μ' ἁγιοσύνη : «Στὴ μαμά μου κοιμήθηκα !..» Νὰ τώρα ποὺ γελάστηκα στὶς ὑποψίες μου !... Γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ ἀποφάσισα πειὰ νὰ φύγω. Κι' αὔριο, ἂν θέλη ὁ Θεός, θὰ βρίκωμαι πολὺ μακρυά...

Κα ΙΣΑΒΕΛΛΑ, (*ἔκπληκτη*).—Καὶ ποῦ σκοπεύετε νὰ πᾶτε;

ΕΛΙΖΑ, (*μ' ἀμηχανία*).—Ποιός ξέρει !..

Κα ΙΣΑΒΕΛΛΑ.—Καὶ γιὰ πολὺ καιρό ;

ΕΛΙΖΑ, (*προσπαθῶντας νὰ κρύψη τὴν εὐχαριστησί της ποὺ βλέπει τὴ γρηᾶ πεθερά της νὰ λυπᾶται γιὰ ὅσα τῆς λέει*).—Ὅπως γιὰ πάντα ! Ποιός ξέρει ..

Κα ΙΣΑΒΕΛΛΑ. - Κι' ὁ Τζιοβάνι δὲν ξέρει τίποτα ;

ΕΛΙΖΑ. — Γιὰ ποιό πρᾶμμα ;

Κα ΙΣΑΒΕΛΛΑ.— Νά, γι' αὐτὴ τὴν ἀπόφασί σας ;

ΕΛΙΖΑ. - Δὲν μ' ἐνδιαφέρει ἂν τὸ ξέρη ἢ ὄχι. Αὐτὰ εἶνε πράγματα ποὺ ἀφοροῦν ἀποκλειστικῶς ἐμένα !

Κα ΙΣΑΒΕΛΛΑ, (*μὲ δακρυσμένα τὰ μάτια της σηκώνεται νὰ φύγη. Θέλει νᾶβρῃ γρήγορα τὸ γυιό της καὶ νὰ τὸν εἰδοποιήση γιὰ τὴν ἀπόφαση τῆς γυναίκας του*). - Πηγαίνω... Ὠρεβούαρ, ἀγαπημένη μου Κοντεσσίνα !...

ΕΛΙΖΑ. Ὠρεβούαρ.. ἢ μᾶλλον... Ἀντίο, κυρία Κόμησσα. Ποιός ξέρει...

(*Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἀνοίγει ἡ πόρτα καὶ μπαίνει ὁ κόμης Τζιοβάνι. Ἡ Ἐλίζα μόλις τὸν εἶδε κάνει τὴν πεισμωμένη καὶ ξανακάθεται στὴν πολυθρόνα της, παίρνοντας τὸ ρομάντζο της*).

Ο ΚΟΜΗΣ, (*ἔκπληκτος ποὺ βρίσκει ἐκεῖ τὴ μητέρα του*).—Μπᾶ, ἡ μαμά μου ἐδῶ ; Μόλις πρὸ ὀλίγου τηλεφώνησα ἀπ' τὸ γραφεῖο μου σπίτι καὶ μ' ἀπάντησαν πὼς ἔχεις βγεῖ ἔξω. (*Βλέποντάς την δακρυσμένη*).Τί ἔχεις μαμά ; Γιατ' εἶσαι δακρυσμένη ;

Κα ΙΣΑΒΕΛΛΑ, (*προσπαθῶντας τὰ χαμογελάσῃ*). — Τίποτε, ἀγαπημένε μου. Ἡ Κοντεσσίνα μοῦπε πὼς δὲν νοιώθει καλὰ τὸν ἑαυτό της, δῶ καὶ λίγες μέρες... Τοιμαζόμουν μάλιστα νὰ φύγω.., Ἂν θέλης... (*Τοῦ κάνει νόημα νᾶβγουν ἔξω*).

Ο ΚΟΜΗΣ, (*ποὺ καταλαβαίνει πὼς κάτι τὸ ἔκτακτο συνέβη*).—Ναί, ναί, θὰ σὲ συνοδέψω ὥς κάτω, μαμά, κ' ὕστερα παίρνεις τ' αὐτοκίνητό μου καὶ πηγαίνεις σπίτι.

Κα ΙΣΑΒΕΛΛΑ, (*φεύγοντας*). — Ὠρεβούαρ, ἀγαπημένη μου Κοντεσσίνα !...

ΕΛΙΖΑ, (*μ' ἀδιαφορία*). —Ὠρεβούαρ. κυρία Κόμησσα. (*Μόλις βγῆκαν ἔξω, πετᾶ νευρικὰ τὸ βιβλίο καὶ σηκώνεται ἀπ' τὴ θέσι της. Μονολογεῖ*).—Ὁρίστε ! Νᾶσαι ὑποχρεωμένη νἄχης διαρκῶς κοντά σου τὴν κυρία Κόμησσα ! Αὐτὴ ποὺ δὲ θὰ τὴν ἤθελα οὔτε γιὰ πλύστρα μου ! Τί ξυνίλα καὶ κακὸ ποὔβγαινε ἀπὸ πάνω της'... Καλὰ π' ἄνοιξα τὸ παράθυρο. Κόντευα νὰ λιποθυμήσω !...

Ο ΚΟΜΗΣ, (*ποὺ ἐπιστρέφει σὲ λίγο. Μὲ θυμό*).—Δὲ μοῦ λὲς, σὲ παρακαλῶ, τί κάθησες κ' εἶπες τῆς μαμᾶς μου καὶ τὴν ἔπαμες νὰ κλάψη ;

ΕΛΙΖΑ, (*περιφρονητικά*).— Τίποτα.

Ο ΚΟΜΗΣ.—Κι' ὅμως φαίνεται πὼς ἔκλαψε πολὺ ἐδῶ μέσα προτοῦ φθῶ ἐγώ. Γιατὶ ἤταν δακρυσμένα τὰ μάτια της ;

ΕΛΙΖΑ. - Δὲν τὸ πρόσεξα...

Ο ΚΟΜΗΣ, (*μὲ θυμό*). — Δὲν εἶνε διαγωγὴ αὐτὴ ἀπέναντι στὴ μαμᾶ μου. Τὸ καταλαβαίνεις ἢ ὄχι : Κάθησες καὶ τῆς εἶπες ὅτι θὰ σηκωθῆς νὰ φύγης. Γιὰ ποῦ μὲ τὸ καλό ;

ΕΛΙΖΑ, (*συγκινητικά*).—Δὲν σ' ἐνδιαφέρει '.. Ἂν σ' ἐνδιέφερε δὲ θὰ μ' ἔκαμες νὰ κλάψω τόσο προχτὲς σὰν γύρισα ἐδῶ, ὕστερα ἀπὸ τὸ σκάνδαλο... μ' ἐκείνη τὴ φιλεναδίτσα σου στὸ γραφεῖο. Ρώτα τὸ Μπόμπυ πόσο ἔκλαψα. Καὶ τώρα στενοχωρήθηκες γιατὶ ἔκλαψε ἡ μαμά σου, (*μὲ εἰρωνικὸ μορφασμὸ*) ἡ κυρία Κόμησσα ! ..

Ο ΚΟΜΗΣ,(*ἐγωϊστικά*).—Σύμπροεις νὰ κλαῖς ὅσο θέλεις. Μὰ ἡ μαμά μου δὲν θέλω νὰ κλαίη!...

ΕΛΙΖΑ.—Ἄμ, βέβαια δὲ σὲ νοιάζει γιὰ μένα. Ἂς εἶν' καλὰ ἡ φιληνάδα σου, ἡ ντεμουαζὲλ Νταίζυ. Τᾶκουσα ὅλα ὅσα τῆς ἔλεγες. Εἶχα εὐτυχῶς τὴν ἔμπνευση νὰ μή μπῶ ἀμέσως μέσ' στὸ γραφεῖο σου. (*Μιμούμενη τὴν φωνή του*) : «*Σὲ λίγο θὰ χωρίσουμε, Νταίζυ μου. Κάμε λίγη ὑπομονή. Δὲν μπορῶ νὰ τὴν ὑποφέρω πειά..*» Τῆς τάπες αὐτὰ ἢ ὄχι ; Λέω ψέμματα ;

Ο ΚΟΜΗΣ, (*ὀργισμένος μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια*). - Ὥστ' ἔτσι λοιπόν ; Ἔκατσες καὶ κουφάκουγες; (*Γελῶντας προσποιητά*). Δὲ σὲ παραξηγῶ ὅμως γιατὶ σὲ ξέρω πόσο φιλύποπτη εἶσαι.

ΕΛΙΖΑ.—Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲ γελάστηκα. Βιάζεσαι νὰ μὲ χωρίσης γιὰ νὰ πάρης τὴ φίλη σου... Γιατὶ λοιπὸν χασομεράς ;

Ο ΚΟΜΗΣ, (*εἰρωνικά*).—Νὰ πάρω ἐγὼ μιὰ ἠθοποιό ! Χά... χά...χά !...Τὶ ἀστεία ποὺ εἶσαι !

(*Ἀπὸ τὸ βάθος ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ Μπόμπυ*) :—Μαμά, μαμάκα !... (*Μπαίνει στὸ σαλονάκι καὶ βλέποντας ἀνέλπιστα τὸ μπαμπά του σαστίζει καὶ βάζει τὸ δαχτυλάκι του στὸ στόμα*).

ΕΛΙΖΑ, (*πλησιάζει καὶ παίρνει τὸ παιδάκι της κοντά της*).—Τί θέλεις, Μπόμπυ μου ;

ΜΠΟΜΠΥ.—Τίποτα..(*κυτάζοντας περίεργα τὸ μπαμπά του*).

Ο ΚΟΜΗΣ, (*πρὸς τὸ γυιό του*).—Τὸ ξέρω, τὸ ξέρω, Μπόμπυ, γιατὶ μὲ κυτᾶς ἔτσι. Γιὰ τὸ σιδηροδρομάκο, ἔ ; Σοῦ ὑποσχέθηκα ἀπὸ τόσες ἡμέρες νὰ στὸν φέρω, μὰ ὅλο καὶ τὸν ξεχνῶ ! Πρέπει νὰ ξέρης, Μπόμπυ, πὼς τὰ τραῖνα πολλὲς φορὲς... καθυστεροῦν. (*Πλησιάζοντας καὶ χαϊδεύοντας τὰ ξανθὰ μαλλιά του, ἐνῶ ἡ Ἐλίζα τὸν κρατεῖ στὴν ἀγκαλιά της*).—Ἔννοια σου, ὅμως, Μπόμπυ μου, καὶ θὰ στὸν φέρω...

ΜΠΟΜΠΥ, (*μ' ἀφέλεια βγάζοντας τὸ δάχτυλό του ἀπ' τὸ στόμα καὶ σκουπίζοντάς το στὶς κάλτσες του*). — Ὄχι, ὄχι, δὲν θέλω τίποτα ! Δὲ θέλω πειὰ τίποτε νὰ μοῦ φέρης, γιατὶ εἶσαι... κακὸς μπαμπᾶς. Ναί, μπαμπάκα, εἶσαι πολὺ κακός !... Γιατὶ ἔκαμες προχτὲς τὴ μαμὰ νὰ κλάψη !...

(*Ὁ Κόμης σκύβει νὰ φιλήση συγκινημένος τὸν Μπόμπυ καὶ φιλεῖ... κατὰ λάθος τὴ γυναίκα του ! Ἡ Ἐλίζα τὸν κυττάει στὰ μάτια σαστισμένη*).

ΜΠΟΜΠΥ, (*χτυπῶντας τὰ χεράκια του*).- Ὠραία ! Ὠραία ! Ἀγαπήσατε !...

Ο ΚΟΜΗΣ.(*μὲ τρεμουλιασμὴ φωνή*). - Τὸ θὲς Ἐλιζα ; Θὲς νὰ ξαναγαπήσουμε ; Γιὰ πάντα;..

ΕΛΙΖΑ. - Ναί..Γιὰ πάντα..Φιλησέ με!... (*Παγδαία βροχὴ φιλιῶν*). Gino Rocca

— *Μπόμπυ !...*